

Carsten Weber-Nielsen 2.9.1949 – 29.5.2016

Carsten Weber-Nielsen døde søndag den 29. maj 2016, efter kort tids kamp mod kræften. Han vil blive husket som et ualmindeligt rart, imødekommende og ikke mindst humoristisk menneske: man kunne ikke kende ham uden at holde af ham. Han var generøs på en helt ligefrem måde: spurgte man ham om hjælp, fik man det, hvis han kunne give den. Han var også generøs på en helt konkret måde: det skete ikke helt sjældent, at han kom forbi mit kontor og forærede mig en af sine egne bøger, som han mente at jeg ville have glæde af.

Carsten blev matematisk-fysisk student i 1968, og cand. mag. i Klassisk Filologi i 1977. I 1978 blev han timelærer på de gymnasiale suppleringskurser i København, han blev fastansat som studieadjunkt i 1990, som studielektor i 2003, og siden blev han studielektor på Det Teologiske Fakultet. I alle disse år var han en elsket lærer i elementargræsk og -latin. Jeg har aldrig selv gået til undervisning hos ham, men jeg har ved flere lejligheder overværet hans undervisning, eller haft ham som gæstelærer på mine egne hold. Hans undervisning var myndig og varm på en helt naturlig måde, selvom den var gennemsyret af rendyrket professionalisme. Han havde altid gennemtænkt sin undervisning ned til mindste detalje, og hans tavleorden var legendarisk:

som ved et mirakel var tavlen altid præcis stor nok til at rumme lige det, han skrev op. Hans studerende holdt af ham. Her tænker jeg ikke på noget så banalt som at hans partner, Anne Mette Tørsleff, selv var en af hans tidligere studerende: man møder nu en gang sin partner, der hvor man færdes. Jeg tænker mere på dette, at Carsten i sin undervisning skabte et intellektuelt rum, hvor han var sammen med sine studerende om et fælles udviklingsprojekt. Så sent som et par uger før hans død fortalte en af mine egne mest skattede studerende mig, at det var Carstens undervisning, der havde overbevist hende om, at Klassisk Græsk var det eneste rigtige at studere. Hun var dybt tynget af sorg over hans sygdom.

Carsten var myreflittig. Han skrev de herligste gloselister til sine studerende, men først og fremmest oversatte han tekster fra latin og græsk til dansk. Dette var hans egentlige område. Selvom han faktisk publicerede flere forskningsartikler, så betragtede han ikke sig selv som forsker. Han betragtede sig som oversætter, og han efterlader sig temmelig mange oversættelser. Han bidrog til den nylige samlede oversættelse af Platons værker, og her oversatte han bl.a. store dele af Platons vanskeligste dialog, *Lovene* (2014) og *Minos* (2013). Men han havde en forkærlighed for tekster, der lå noget borte fra alfarvej: adskillige af de tekster, han oversatte, havde aldrig før været oversat til dansk, og jeg tror, han opfattede det som sin opgave, måske ligefrem sin pligt, at fylde huller ud i vores bestand af oversættelser fra græsk og latin. Han gjorde aldrig noget stort nummer ud af det – han oversatte bare de mærkeligste tekster, f.eks. vits-samlingen *Philogelos* (1990) og *Trojaromanerne* (2014), for slet ikke at tale om det kæmpestore udvalg af epigrammer fra Den græske antologi (2014). Værd at huske er også *Mad og vin i oldtiden*. Uddrag af Athenaios' "*De lærde middagsgæster*" (1990); *Æsopro-manen* (2003); Sextus Iulius Frontinus, *Om krigskunst* (2005); *Kærlighedens magt: Fire romaner fra antikken* (2007); Aulus Gellius, *Noctes Atticae* (2009) og *Æsops fabler* (2014).

Som sagt betragtede Carsten ikke sig selv som forsker, men han var faktisk en forsker ved siden af sin oversættelsesvirksomhed. Han forskede i antikkens vin. Ingen her i landet vidste mere om det emne end Carsten. Han samlede sig et omfattende bibliotek om antik vin, og han indsamlede systematisk kilder, som han ordnede på den mest sir-lige måde. Af dette store forskningsarbejde nåede han desværre kun at få publiceret *Gaza og Askalon: To vine fra det antikke Palæstina* ([Forum for Bibelsk Eksegese 19](#),

[2015](#)), men jeg har lovet ham at tage vare på det sammen med en kollega fra Nationalmuseet – så en anden måske kan drage nytte af arbejdet.

De sidste cirka 15 år arbejdede Carsten sammen med Erik Worm på en komplet oversættelse af Pausanias, et stort og meget vanskeligt værk på omtrent 1000 sider. Jeg er oversættelsens redaktør, så derfor fulgte jeg arbejdet med oversættelsen på nærmeste hold. Han gjorde den hele tiden bedre og bedre, og han arbejdede på oversættelsen selv på sit dødsleje. Jeg besøgte ham på det yderste, og vi talte sammen i næsten to timer om Pausanias-oversættelsen, og han instruerede mig nøje i, hvad hans ideer og tanker om den færdige bog var. Det betød mere for ham end tanken om, at det hele snart var forbi. Jeg forlod ham fuld af beundring for hans måde at håndtere det faktum, at han snart skulle forlade kone og barn. Da jeg gik ud ad døren, sagde han med sin aldrig svigtende humor: “Vi ses ! – på den anden side.”

Jeg vil savne ham. Det siger man altid, men denne gang er det sandt: Carsten vil jeg savne.

Ære være hans minde.

Thomas Heine Nielsen